

Paní Marie Karšulínová – životopis

Životy lidí jsou jako tóny houslí – veselé i smutné, plné radosti i žalu, krásy i strachu a bolesti, dojmavé i budící smích. A housle se staly osudem pro celý osobní i profesní život paní PaedDr. Marie Karšulínové, narozené 7. ledna 1958 v Dačicích.

Narodila se jako druhé dítě rodičům, kteří již měli o osm let starší dceru. Šťastné dětství prožila v milující rodině v Jemnici, městečku na Vysočině. Otec byl přísný a děvčata musela dodržovat stanovená pravidla, učil je kázni a odpovědnosti a vedl je ke studiu. Jemnice je dodnes pro paní Marii srdeční záležitostí. Tam absolvovala základní školu a od 1. třídy se na přání rodičů učila hrát na housle, které ji provází celým životem. Od malička věděla, že se chce stát učitelkou a hudební výchova byla pro ni jasnou volbou.

Od 60. let ovlivnila její dětství těžká nemoc maminky, která měla potíže se srdcem. Strach o ni se stal nedílnou součástí života malé Marušky. Maminka ale byla velká bojovnice, dokázala se svou nemocí bojovat, rodinu tmelit i povzbuzovat a stala se pro všechny vzorem.

Když bylo paní Marii 10 let, přišel po politickém uvolnění ve společnosti rok 1968. O politické události se nezajímala, žila si svůj dětský život. Přesto věděla, že táta poslouchá Hlas Ameriky a Svobodnou Evropu (byl zarytý antikomunista). 21. srpna asi poprvé zažila střet s realitou, když se se ráno z rádia místo písniček ozvalo, že nás v noci obsadila vojska spojeneckých armád Varšavské smlouvy a maminka prohlásila, že bude válka. Pak několikrát poslala dcery do obchodu, aby nakoupily mouku a cukr do zásoby. Hned druhý den projížděly přes Jemnici ruské tanky a vojáci si v blízkém lesíku založili tábor. Děti měly zákaz chodit ven, protože jednoho chlapce, který se postavil tankům do cesty, vojáci zastřelili. Všichni lidé z okolí později na mistrovství světa v ledním hokeji fandili našim hokejistům proti sovětům, a když naši vyhráli, někdo napsal na stěnu domu, kolem kterého chodily děti do školy, velkými číslicemi vítězná skóre a další připsal slova z tehdy známé písničky „Běž domů Ivane,“. Hrdinným se pro děti stalo i jméno politika Alexandra Dubčeka.

Po upevnění pozic KSČ se paní Marie zajímala spíš než o politiku o roky svého dospívání. Vystudovala gymnázium v Moravských Budějovicích a pedagogickou fakultu UJEP v Brně, kterou úspěšně zakončila získáním titulu doktor pedagogických věd. V průběhu studia se vdala a po dokončení studia nastoupila jako učitelka hudební výchovy do školy v Knínicích. Brzy se jí narodil první a o dva roky později druhý syn. Po mateřské dovolené působila na elektrotechnickém učilišti v Brně a poté na základní škole Kameničky. Po přestěhování do Nových Syrovic v roce 1989 dlouhých 19 let učila na ZŠ Havlíčkova a ZUŠ v Moravských Budějovicích. Potom zkusila rok pracovat na odboru školství MěÚ ve Znojmě, ale protože jí chyběla práce s dětmi, vrátila se ke své milované profesi a nastoupila ve Znojmě na ZŠ JUDr. Josefa Mareše, kde pracovala i po odchodu do důchodu až do roku 2023.

Rok 1989 byl pro rodinu paní Marie přelomový i v osobním životě. Stěhování z Brna na vesnici, nástup staršího syna do první třídy a změna zaměstnání zastínila politické události, kterých se rodina aktivně nemohla účastnit. Přesto plně vnímala emotivní období Sametové revoluce, pádu komunismu a začátku života v demokratické zemi. Celé roky snila o možnosti cestování po světě a najednou si mohla začít plnit své sny.

Kromě cestování po nejrůznějších místech světa přečetla stovky, možná tisíce knih, je členkou znojemského Divadelního spolku, zpívá a hraje na housle v Chrámovém sboru v Moravských Budějovicích, věnuje se ručním pracím, zahradě, s rodinou jachtingu, cvičení kalanetiky, procházkám v lese, jízdě na kole a pravidelně se schází s přáteli. I v současnosti si chodí na pár hodin „zaučit,“ hudební nauku na ZUŠ v Moravských Budějovicích. Zůstává tak pořád v centru dění a jak říká, „mezi dětmi zapomíná na svůj věk, stárne na těle, ale určitě ne na duchu.“

Životní filozofie Marie Karšulínové zní: Být sama sebou, vědomě nikomu neublížovat, dělat, co mě baví, brát život s humorem, podle krále Miroslava z oblíbené pohádky se nad nikoho nepovyšovat a před nikým se neponižovat, a nestahovat kalhoty dřív, než přijde brod – slovy tatínka: nebýt ze všeho tak připo...! Paní Karšulínová se po celý život řídí i slovy amerického spisovatele Roberta Fulghuma: „Věřím, že fantazie je silnější než vědění, že mýty mají větší moc než historie, že sny

jsou mocnější než skutečnost, že naděje vždy vítězí nad zkušeností, že smích je jediným lékem na zármutek a že láska je silnější než smrt.“ Její krédo je „Carpe diem“...užívej dne.